

A VESZTESÉGEK KÍNJA

Elég kimondani valamit, és elmozdulni látszik a kilátás, és elbizonytalanodik a távol s a közel. Mint amikor a csalás megbosszulja magát, és torzulásokat szenved a személyiség (kisszerű küzdelmek a heroikus páncélzat mögött). Az idők végezetéig (végzetéig) kényszer-képzetszerűen ismétlődve minden összefut. Kinek a jelenlétét érzi a magányos? – Valaki, szinte észrevétlenül fölébe hajolva, simogató melegséget áraszt; közben a képzelet pogány templomot fest. Hát aki önmaga képmásától megborzadva felsikolt: miként ha az ő arcán sárgállana a keserűgyom!...
Itt az ideje, hogy
fölbredj te is – még ha kivehetetlen is a moraj,
s a környezet egy cellára emlékeztet máris.

A Purgatórium tisztviselője felügyel, hogy „örök kárhozatra ne juss”. Megborzongsz. Tehetetlenül vonaglik kezéd-lábad; vagy csak hever. Elcsigázva, összetörten nézel magad elé az ágyra dőlve – mi ez néma nyavalygás az elérhetetlen után? Elszállt ama pillanat, midőn elnyerhetted volna az üdvösséget (!) Elmosódik a kocs út, a nyárfasor. Orrod megtelt terpentinszaggal; egymást metsző-tagadó árnyékok, szemed előtt összefolyik a világ.
A felszín mozdulatlan,
beljebb kivehetetlen remegés. Rángások. A végképp elpusztított illúzió a tisztázatlan rettegés mögött. A lángnyelv hegye körülnyal – elhatározás ide vagy oda –, ám sehol a megérdemelt pusztulás. A szék karfáján nyugvó

kéz mozdulatlan alázata; kivár. Ha nem érzett meg előre semmit a közelgő, váratlan katasztrófából: vajon mire, kire fog támaszkodni? (Csillagokkal zsúfolva az ég.)

KÖZÉPKORI ZSOLTÁR-TÉMA (DAKTILUSOK)

Szoknya szakad bár,
szélszabaddon csak
élni: a Nap vár! –
boldogan ontsad
könnyeidet, ha
vágy tüze tör fel
morbid erővel. –
(Félre gyehenna!)

Jöjj, kikelet, nézd,
lelkem, a barbár
érzi a nagy vészt. –
Hánts le hamar már
rügytakarómat,
mennyi gyönyör, ész
könnyeden elvesz...
(Ostoba holnap.)

Drága halottak,
várjatok, ímhol
porlik a csontom
tisztá magoknak,
s véremet ontom
pórusaimból.

ST GALLEN-I RÖGESZME (ANNO 2010)

Egy zsoltároskönyv borítója mint régészeti lelet
(a Szent Gallus írországi hittérítőről elnevezett kolostor
papirusza az egyiptomi híres tekerccsekkel rokon) –
bármily magas polcokon őrizték volt: a középkorból örökölt
Úristen üzenetét homály fedi. Tusakodj csak, mindenkori
teremtményeid fölött virrasztva, modern agy: hol és
kiknek köszönhetően rakódott rá az idők pora?

Ha netán isteniek leszünk mi is majd (jóllehet gyűl a szenny),
mi fogja serkenteni vajon az éhkoppra ítélt képzeletet (?),
mely akárcsak az írócellákban görnyedező szerzetesek
– annyi kényszerű és fölösleges kitérő után is –
a szent megszállottak tökélyével kutat.

A TEREMTŐ AGY ELÉGIÁJA

Klastrom zárt terű, köves udvarán tavaszodik tán.
Árvizes, torkos idő; vagy cserzett
arcú öregség fonnyadt álmát is elorozva:
bukolikus? Ki ül ott szaggatott hitvány
köntösben – micsoda szerzet (!) –,
révedezőn, mintha napozna.

Tornyot riogató, vak varjak,
vattaködöt oszlató rajzás, élemedett
korú, megalvadt
vérű, néhai némberek;
pókhálós tilalmak ányék-odva
s párálló televény (a búcsú emléke: mind
elenyészőbb). Forrón, sötéttel átitatódva,
ami az ösztönök rejtett ösvényein
sugárzott, és surranó talpatokat
égeti. Már csak az anyaföldön hátra-
hagyott jeltelen ujjlenyomat.
Sokszorosított számítógép-arctalansággal
mindegy, hogy ki rejtőzik Istent játszva.

(A Teremtő Agy, nem külön-külön a láb s kar.)

A világmindenség korlát nélkül bejött – – –
de ül-e valaki még a képernyő előtt?

A BIRODALMI ÁRNYÉKROMOK

Vámpírok, kiváltságos lények – vagy csak az elévült regék?
Az újonnan toborzott zsoldosok iszamos lábnyomát kövesd
a nyomorra ítélt sokaság idült ködbe vesző színhelyein,
hol szesz világítja át a didergő csontokat, és korszerű új
monstrumok közt visszhangzik a vád. A romok alá temetett.

ELŐREJELZÉSEK

Minden friss hajtás csak illúzió,
miközben villámlások kezdik ki pupilládat,
és az űrben valamennyi vészkijárat
elzárva. De tudnod kell: mit kezdesz
gyermekkorod tízparancsolatával odaát
– vagy ideát?

CSODAVÁRÁS KÉT TÉTELBEN

I.

Ahhoz, hogy szent lehess,
nem csupán jószágosnak, de eléggé
halottnak is kell lenned.

S akinek hátravan még a csoda?

Hagyjátok dolgozni, mint
elpárolgását az ismeretlennek.

II.

Ha megint rád szól
(mert másik kátét olvasol)
az újabb imperátor!

Jobb lesz lelépni – mondják, béke van, de
a tankokat is érdemes

leköröznöd –; jobb, ha sietsz
(tökmindegy: gyáván, bátran)
ebben az örökös várakozásban,
hogy fény derüljön végre
a kiszolgáltatottak esélyére.

Ha van ilyen egyáltalán.

Kategória: vers, próza
Denumire autor: Lászlóffy Csaba

Látó Szépirodalmi Folyóirat